

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΣΕ ΕΛΑΣΣΟΝΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ
ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 10 Οκτωβρίου 2018, με την εξής σύνθεση : Ιωάννης Σαρμάς, Προεδρεύων Αντιπρόεδρος, Μαρία Βλαχάκη, Γεωργία Μαραγκού και Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Αντιπρόεδροι, Γεώργιος Βοΐλης, Δημήτριος Πέππας, Αγγελική Μυλωνά, Στυλιανός Λεντιδάκης, Βιργινία Σκεύη, Δέσποινα Τζούμα, Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, Κωνσταντίνος Παραθύρας, Αργυρώ Μαυρομαμάτη, Γεωργία Παπαναγοπούλου, Νικολέτα Ρένεση και Αντιγόνη Στίνη, Σύμβουλοι. Επίσης μετείχαν οι Σύμβουλοι Ασημίνα Σακελλαρίου, Ευαγγελία Σεραφή, Ειρήνη Κατσικέρη, Νεκταρία Δουλιανάκη και Αικατερίνη Μποκόρου, ως αναπληρωματικά μέλη. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Αντώνιος Νικητάκης, Επίτροπος Επικρατείας, κωλυομένης της Γενικής Επιτροπής της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Χρυσούλας Καραμαδούκη.

Για να δικάσει την από 3.11.2016 (ΑΒΔ .../7.11.2016) αίτηση αναίρεσης του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε δια του Νομικού Συμβούλου του Κράτους Νικολάου Καραγιώργη.

Κατά του του ..., κατοίκου (οδός), ο οποίος δεν παραστάθηκε.

Με την αίτηση αυτή επιδιώκεται η αναίρεση της 1199/2016 απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε :

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, ο οποίος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης. Και

Τον Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, με παρόντα τα τακτικά μέλη που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από τον Αντιπρόεδρο Κωνσταντίνο Κωστόπουλο και τον Σύμβουλο Δημήτριο Πέππα, που είχαν κώλυμα (άρθρα 11 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981), καθώς και τη

Σύμβουλο Αντιγόνη Στίνη, που αποχώρησε από τη διάσκεψη σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 2 του ν. 1968/1991.

**Άκουσε την εισήγηση της Συμβούλου Νικολέτας Ρένεση και
Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά τον νόμο**

1. Με την υπό κρίση αίτηση ζητείται η αναίρεση της 1199/2016 οριστικής απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με την οποία έγινε δεκτή έφεση του αναιρεσίβλητου, γιατρού, κατά της .../11.9.2014 πράξης της 43^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους. Με την πράξη αυτή είχε απορριφθεί η από 22.5.2014 αίτηση του ήδη αναιρεσιβλήτου για συνταξιοδότηση αυτού με την αιτιολογία ότι σύμφωνα τη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 3 του ν. 3075/2002, η ανωτέρω αίτηση υποβλήθηκε εκπροθέσμως, δηλαδή μετά την πάροδο πενταετίας, από την ..., κατά την οποία ο αναιρεσίβλητος, γεννηθείς στις ..., συμπλήρωσε το 65^ο έτος της ηλικίας του, οπότε και θα μπορούσε να ασκήσει το συνταξιοδοτικό του δικαίωμα.

2. Η υπό κρίση αίτηση, για την οποία δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 73 παρ. 3 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο (ν. 4129/2013), έχει ασκηθεί εμπρόθεσμα και εν γένει νομότυπα, αφού, όπως προκύπτει από την από 2.8.2018 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο αναιρεσίβλητος κλητεύθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα να παραστεί κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στη δικάσιμο (άρθρα 16, 27, 65 παρ. 3 και 117 του π.δ. 1225/1981). Συνεπώς, η κρινόμενη αίτηση αναίρεσεως πρέπει να διερευνηθεί περαιτέρω ως προς το βάσιμο των λόγων αυτής.

3. Με την αίτηση αυτή το αναιρεσεΐον Ελληνικό Δημόσιο προβάλλει ότι κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων που διέπουν την υπό κρίση υπόθεση το Τμήμα δέχθηκε ότι οι διατάξεις του άρθρου 3 παρ. 3 του ν. 3075/2002, που θεσπίζουν αποσβεστική προθεσμία πέντε ετών από τη γέννηση του δικαιώματος, για την υποβολή αίτησης στα αρμόδια συνταξιοδοτικά όργανα, σχετικά με την αναγνώριση δικαιώματος σύνταξης, αντίκεινται στο άρθρο 1 του (πρώτου) Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (Ε.Σ.Δ.Α.), δεδομένου ότι με τις διατάξεις του άρθρου αυτού προστατεύεται μόνο η ήδη υπάρχουσα περιουσία και όχι το δικαίωμα απόκτησης αγαθού, ενώ η εξάρτηση της απονομής σύνταξης από την υποβολή αίτησης εντός ορισμένης προθεσμίας δεν αντίκειται στο (πρώτο) Πρόσθετο Πρωτόκολλο της Ε.Σ.Δ.Α. όταν η προθεσμία αυτή είναι εύλογη και δεν καθιστά εξαιρετικά δυσχερή ή

αδύνατη την άσκηση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

4. Στο άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., το οποίο κυρώθηκε, μαζί με τη Σύμβαση, με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α' 256) και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, υπέρτερη έναντι των κοινών νόμων τυπική ισχύ, ορίζεται: «Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού, ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουσι το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέση εν ισχύ νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων».

5. Με τις προεκτεθείσες διατάξεις κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, στην έννοια δε της περιουσίας περιλαμβάνονται όχι μόνο τα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και τα ενοχικά, ακόμη και η θεμιτή προσδοκία απόκτησης περιουσιακού δικαιώματος εφόσον υφίσταται σχετικά μία επαρκής νομική βάση. Ενόψει των ανωτέρω, περιουσία κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου αποτελούν και οι έναντι των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης αξιώσεις για τη χορήγηση κοινωνικοασφαλιστικής παροχής, ανεξαρτήτως αν η χορήγηση της παροχής προϋποθέτει την προηγούμενη καταβολή εισφορών. Αρκεί η νομοθεσία του συμβαλλόμενου κράτους να προβλέπει, ως δικαίωμα, τη χορήγησή της και να συντρέχουν για την καταβολή της οι προϋποθέσεις του νόμου (ΕΔΔΑ Andrejeva κατά Λετονίας, απόφ. της 18.2.2009, σκ. 77, Rasmussen κατά Πολωνίας, απόφ. της 28.4.2009, σκ. 71, Moskal κατά Πολωνίας, απόφ. της 15.9.2009, σκ. 38-40). Τέτοιο δικαίωμα υφίσταται και στην περίπτωση κατά την οποία έχει αναληφθεί μία γενικότερη υποχρέωση για την καταβολή σύνταξης, υπό προϋποθέσεις που μπορεί να θεωρηθούν ότι αποτελούν μέρος της σύμβασης εργασίας, όπως στην περίπτωση συντάξεων δημοσίων υπαλλήλων (ΕΔΔΑ, Zeibek κατά Ελλάδας, απόφ. της 9.7.2009, σκ. 37, Αποστολάκης κατά Ελλάδας, απόφ. της 22.10.2009, σκ. 35).

6. Περαιτέρω, εναπόκειται στον εθνικό νομοθέτη να αξιολογήσει τους λόγους δημόσιας ωφέλειας, οι οποίοι μπορεί να δικαιολογήσουν επέμβαση σε περιουσιακής φύσης αγαθό κατόπιν στάθμισης παραμέτρων πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής φύσης, αρκεί η εκτίμηση αυτή να μη στερείται προδήλως λογικής βάσης (ΕΔΔΑ, James κατά Ηνωμένου Βασιλείου, απόφ. της 21.2.1986, σκ. 43, National & Provincial Building Society, Leeds Permanent Building Society et Yorkshire et Yorkshire Building Society κατά Ηνωμένου Βασιλείου, απόφ. της 23.10.1997, σκ. 80,

Sud Parisienne de Construction κατά Γαλλίας, απόφ. της 11.2.2010, σκ. 36, ΣτΕ 3613/2013, ΕΣ 2705/2014). Σε κάθε όμως περίπτωση επέμβασης στην περιουσία, πρέπει να τηρείται δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στις απαιτήσεις αφενός του γενικού συμφέροντος και αφετέρου του σεβασμού της περιουσίας των προσώπων, ενώ απαιτείται να πληρούνται και οι όροι της αρχής της αναλογικότητας (ΕΔΔΑ, Sporrong et Lönnroth κατά Σουηδίας, απόφαση της 23.9.1982, σκ. 69, Sud Parisienne de Construction κατά Γαλλίας, σκ. 41, Αποστολάκης κατά Ελλάδα, απόφ. της 22.10.2009, σκ. 37, βλ. ΕλΣ Ολ. 987, 989/2015, 944, 1399, 1400/2018).

7. Στο άρθρο 22 παρ. 21 εδ. α' του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 166/2000 και ήδη π.δ. 169/2007, Α' 153 και 210, αντίστοιχα), όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του από το άρθρο 3 παρ. 3 του ν. 3075/2002 (Α' 297/5.12.2002), ορίζεται: «Κάθε αίτηση που αφορά την αναγνώριση δικαιώματος σύνταξης, την αύξησή της ή την προσμέτρηση χρόνου συντάξιμης υπηρεσίας υποβάλλεται από οποιονδήποτε έχει έννομο συμφέρον μετά την έξοδο του υπαλλήλου από την υπηρεσία ή την έναρξη καταβολής της σύνταξης, με ποινή την έκπτωση από το δικαίωμα, σε προθεσμία πέντε ετών από τη γέννηση του δικαιώματος αυτού». Στο δε άρθρο 11 του ίδιου ως άνω νόμου ορίζεται: «Όπου συντρέχει περίπτωση και δεν ορίζεται διαφορετικά στις επί μέρους διατάξεις, οι διατάξεις των προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται αναλόγως και για τους υπαλλήλους των Ο.Τ.Α. και των άλλων Ν.Π.Δ.Δ. που διέπονται από το ίδιο με τους δημοσίους υπαλλήλους συνταξιοδοτικό καθεστώς, είτε οι συντάξεις τους βαρύνουν το Δημόσιο είτε τους οικείους φορείς, (...)». Περαιτέρω, το άρθρο 3 παρ. 12 του ν. 3075/2002, όπως αντικαταστάθηκε από τότε που τέθηκε σε ισχύ από το άρθρο 2 παρ. 14 του ν. 3234/2004 (Α' 52), ορίζει ότι «Οι προθεσμίες που τάσσουν οι διατάξεις του άρθρου αυτού για δικαιώματα που γεννήθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού αρχίζουν από την ισχύ του». Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 18 του ν. 3075/2002 «Η ισχύς του νόμου αυτού αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτός αν διαφορετικά ορίζεται στις επί μέρους διατάξεις».

8. Με τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 3 του ν. 3075/2002 θεσπίζεται πενταετής αποσβεστική προθεσμία για την υποβολή αίτησης για την αναγνώριση συνταξιοδοτικού δικαιώματος ή για την αύξηση της σύνταξης ή για την προσαύξηση της συντάξιμης υπηρεσίας. Ειδικότερα, απαιτείται να υποβληθεί από οποιονδήποτε έχει έννομο συμφέρον σχετική αίτηση, μέσα σε προθεσμία πέντε ετών από τη γέννηση του δικαιώματος, ενώ, στην περίπτωση που το δικαίωμα γεννήθηκε πριν από την ισχύ των διατάξεων του ν. 3075/2002, η σχετική αίτηση πρέπει να υποβληθεί μέσα σε προθεσμία πέντε ετών από τη δημοσίευση του νόμου αυτού (5.12.2002), δηλαδή έως τις 5.12.2007, διαφορετικά το δικαίωμα αποσβέννυται.

9. Ο περιορισμός που τίθεται με τις διατάξεις του ν. 3075/2002, ως προς την άσκηση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, επιφέρει καταλυτικές συνέπειες στο συνταξιοδοτικό αυτό δικαίωμα, το οποίο με τη συνδρομή των νόμιμων προϋποθέσεων έχει γεννηθεί και αποτελεί στοιχείο της περιουσίας, που προστατεύεται από το άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., με αποτέλεσμα να συνιστά επέμβαση σε περιουσιακό στοιχείο, η θέσπιση του οποίου διαταράσσει τη δίκαιη ισορροπία μεταξύ της απαίτησης σεβασμού της περιουσίας και του σκοπού δημοσίου συμφέροντος που φέρεται να υπηρετεί. Ειδικότερα, η πλήρης αποστέρηση του βασικού μέσου διαβίωσης ενός προσώπου, όπως είναι η σύνταξη (βλ. ΕΔΔΑ Αποστολάκης κατά Ελλάδα, απόφ της 22.10.2009, σκ. 41), που συνεπάγεται η μη άσκηση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος εντός πενταετίας από τη γέννησή του ή, σε περίπτωση γέννησής του πριν από την ισχύ του ν. 3075/2002, εντός πενταετίας από την ισχύ του νόμου αυτού, συνιστά δυσανάλογο περιορισμό σε σχέση με τον υπηρετούμενο σκοπό, δηλαδή την ταχεία εκκαθάριση των σχέσεων που ανάγονται στο παρελθόν, λόγω της εξασθένησης των αποδεικτικών στοιχείων. Συνεπώς, οι θεσπίζουσες την επίμαχη πενταετή προθεσμία ρυθμίσεις του άρθρου 3 παρ. 3 και 12 του ν. 3075/2002 αντίκεινται στο άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., και, ως εκ τούτου, είναι μη εφαρμοστέες (βλ. αποφ. ΕλΣ Ολ. 987, 989/2015, όπου και μειοψηφία, 2494/2016, 944, 1399, 1400/2018).

10. Στην υπό κρίση υπόθεση το Τμήμα δέχθηκε κατά την ανέλεγκτη αναιρετικά περί τα πράγματα κρίση του, τα εξής πραγματικά περιστατικά: Ο αναιρεσίβλητος, που είναι ιατρός, υπέβαλε την .../22.5.2014 αίτηση προς το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους, ζητώντας τον κανονισμό σε αυτόν σύνταξης, λόγω συμπλήρωσης δεκαπενταετούς συντάξιμης υπηρεσίας στο Δημόσιο. Η αίτησή του αυτή απορρίφθηκε με την .../11.9.2014 πράξη της 43^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, με την αιτιολογία ότι σύμφωνα τη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 3 του ν. 3075/2002 αυτή είναι εκπρόθεσμη, αφού ο εκκαλών συμπλήρωσε το 65^ο έτος της ηλικίας του στις, οπότε και θα μπορούσε να ασκήσει το συνταξιοδοτικό του δικαίωμα και συνεπώς κατά το χρόνο υποβολής της προαναφερόμενης αίτησης για τη συνταξιοδότησή του (22.5.2014) είχε παρέλθει πενταετία από την ανωτέρω ημερομηνία συμπλήρωσης του ορίου ηλικίας. Κατά της πράξης αυτής ο αναιρεσίβλητος άσκησε την από 31.10.2014 έφεση ενώπιον του II Τμήματος, ζητώντας την ακύρωσή της και τον κανονισμό σε αυτόν σύνταξης, προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, την αντίθεση της ως άνω διάταξης του άρθρου 3 παρ. 3 του ν. 3075/2002 προς το άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.

11. Το Τμήμα με την προσβαλλόμενη απόφαση έκρινε ότι η διάταξη του άρθρου 22 παρ. 21 εδ. α' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 3 παρ. 3 του ν. 3075/2002 είναι ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα ως μη συμβατή προς το άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. και ότι η μη υποβολή από τον αναιρεσιβλήτο σχετικής αίτησης για κανονισμό σύνταξης μέσα στην πενταετία που ορίζουν οι ως άνω διατάξεις του ν. 3075/2002 δεν επιφέρει την έκπτωσή του από το συνταξιοδοτικό δικαίωμά του. Τούτο δε, διότι οι ρυθμίσεις αυτές, προβλέποντας πενταετή προθεσμία από τη γέννηση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, για δικαιούχους, ως εν προκειμένω, των οποίων το συνταξιοδοτικό δικαίωμα γεννήθηκε μετά την έναρξη ισχύος του ν. 3075/2002, δηλαδή, πέντε έτη για την υποβολή αίτησης κανονισμού σύνταξης στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους από τον χρόνο, που πληρώθηκαν οι προϋποθέσεις της εσωτερικής νομοθεσίας, επί ποινή απώλειας του συνταξιοδοτικού τους δικαιώματος, θεσπίζουν δυσανάλογο χρονικό περιορισμό, σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό της ταχείας εκκαθάρισης των σχέσεων που ανάγονται στο παρελθόν λόγω της εξασθένησης των αποδεικτικών στοιχείων. Κατόπιν τούτων, το Τμήμα δέχθηκε την έφεση, ακύρωσε την .../11.9.2014 πράξη της 43^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ και ανέπεμψε την υπόθεση στην αρμόδια Διεύθυνση Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Συντάξεων Υπαλλήλων Ο.Τ.Α., Ν.Π.Δ.Δ. και Ειδικών Κατηγοριών του Γ.Λ.Κ. (άρθρα 5 παρ. 1 περ. β' του ν. 4002/2011, Α' 180, 5 παρ. 1 περ. α' του ν. 4151/2013, Α' 103, και 2/80030/0004/5.12.2012 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, Β' 3271), προκειμένου να εξετάσει επί της ουσίας το αίτημα του αναιρεσιβλήτου για κανονισμό σε αυτόν σύνταξης.

12. Κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η αναιρεσιβαλλομένη, με τις ως άνω παραδοχές της, ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε τον νόμο, δοθέντος ότι, σύμφωνα και με όσα έγιναν δεκτά, οι προαναφερόμενες ρυθμίσεις της παρ. 3 του άρθρου 3 του ν. 3075/2002, με τις οποίες θεσπίζεται η κατά τα ανωτέρω πενταετής προθεσμία για την υποβολή αίτησης που αφορά στην αναγνώριση δικαιώματος σύνταξης, την αύξησή της ή την προσμέτρηση χρόνου συντάξιμης υπηρεσίας, επί ποινή απώλειας του σχετικού περιουσιακού δικαιώματος, παραβιάζουν το άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρες, απορριπτομένων των περί του αντιθέτου προβαλλόμενων εκ μέρους του Ελληνικού Δημοσίου ισχυρισμών.

13. Κατ' ακολουθία αυτών, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την αίτηση.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 13 Νοεμβρίου 2019.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΜΑΣ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΠΕΝΕΣΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 12 Μαΐου 2020.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΜΑΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ